ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Simony Hájkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **B. M. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017, č. j. CPR-31275-2/ČJ-2016-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2017, č. j. 42 A 15/2017 - 34,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně) rozhodnutím ze dne 27. 11. 2016, č. j. KRPU-234767-25/ČJ-2016-040022-SV-CV, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění. Správní orgán I. stupně stanovil žalobci dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (rovněž jen „EU“), v délce 2 roků, a to počínaje okamžikem, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci stanovena podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci prvoinstančního rozhodnutí. Podle § 120a zákona o pobytu cizinců správní orgán I. stupně dále rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 tohoto zákona.

[2] Důvodem uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců bylo zjištění, že žalobce od 6. 11. 2015 do 12. 11. 2016, kdy byl zajištěn, pobývá na území České republiky bez víza a bez platného oprávnění k pobytu, čímž porušil povinnost cizince podle § 103 písm. n) téhož zákona.

[3] Žalovaná rozhodnutím ze dne 24. 4. 2017, č. j. CPR-31275-2/ČJ-2016-930310-V237, odvolání žalobce zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně o správním vyhoštění žalobce.

[4] Žalobce se u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal zrušení rozhodnutí žalované. V žalobě namítal, že správní orgány porušily povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a dále porušily rovněž § 2 odst. 3 a 4 téhož zákona. Žalobce správním orgánům vytkl, že ač byly důkladně zjištěny veškeré okolnosti svědčící v jeho neprospěch, došlo k opomenutí při zjišťování skutečností v jeho prospěch. Správní orgány dle žalobce pochybily při hodnocení jeho pobytu na území České republiky jako nelegálního, a to s ohledem rozsudek Krajského soudu v Plzni z 19. 4. 2017, č. j. 30 A 140/2015 - 80, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech cizinců z 2. 10. 2015, č. j. MV-100107-3/SO-2015 o zrušení trvalého pobytu žalobce i odvolacího správního orgánu.

[5] Žalobce dále namítal pochybení při hodnocení jeho vztahu s paní D. T. N., jež je od roku X jeho manželkou a dne X se jim narodil syn B. Q. M.. Byť se nyní syn se svou matkou nachází v domovském státu, jejich nepřítomnost na území České republiky je pouze dočasná. Oba, jak syn, tak i manželka, mají na území České republiky povolen trvalý pobyt a mají zde veškeré zázemí. Žalobce v této souvislosti namítal, že správní orgány nedostatečně a v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců posoudily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména pokud se jedná o zásah do soukromého a rodinného života žalobce, který žije v České republice řadu let, má zde povolen trvalý pobyt a svou rodinu. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 35. Dle žalobce byla forma i délka správního vyhoštění stanovena zcela nepřiměřeně a neadekvátně. Má za to, že v jeho případě by bylo plně dostačující rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné a nezákonné. Tvrdil, že jím byl zkrácen na svých právech úkony správních orgánů v předcházejícím řízení. K námitkám týkajícím se přiměřenosti a nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014 - 37.

[6] Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 26. 6. 2017, č. j. 42 A 15/2017 - 34, zamítl, neboť neshledal žádnou z uplatněných námitek důvodnou, ať již se jedná o nepřezkoumatelnost či nezákonnost rozhodnutí, nedostatečné zjištění skutkového stavu věci, nepřiměřenost zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce či nepřiměřenost doby správního vyhoštění.

[7] Krajský soud v zamítavém rozhodnutí konstatoval, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu věci nepochybily, vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu ve smyslu § 3 správního řádu, a rovněž hodnotily veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce i v jeho neprospěch (§ 50 odst. 3 správního řádu).

[8] K primární námitce žalobce týkající se hodnocení jeho pobytu na území České republiky krajský soud konstatoval s odkazem na § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s."), že skutečnosti týkající se řízení o správním vyhoštění se dle § 75 odst. 1 s. ř. s. posuzují ke dni vydání napadeného rozhodnutí, které vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud vědom si skutečnosti, že otázka trvání žalobcova trvalého pobytu je pro posouzení dané věci zásadní, neboť správní vyhoštění bylo žalobci uloženo v důsledku jeho nelegálního pobytu na území České republiky, poukázal na pravomocné ukončení řízení věci vedené Krajským soudem v Brně pod sp. zn. 30 A 140/2015, jímž došlo s účinky ex tunc ke dni 29. 5. 2017 k obnovení trvalého pobytu žalobce. Poté krajský soud uzavřel, že správní orgán nepochybil, pokud dospěl k závěru, že v době vydání rozhodnutí žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně.

[9] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí při posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39. Dospěl k závěru, že správní orgány se relevantními skutečnostmi zabývaly, byť je nespecifikovaly způsobem, který použil Nejvyšší správní soud.

[10] Stejně tak podle krajského soudu byly řádně posouzeny rodinné vztahy žalobce na základě fakticity, v důsledku čehož skutečnost, že správní orgány označovaly manželku žalobce za družku, nehrálo při posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k zásahu do rodinného a osobního života, roli. Správní orgány dále ve vztahu žalobce k manželce a synovi, kteří disponují statutem trvalého pobytu na území České republiky, konstatovaly jejich pobyt ve společné zemi původu, tedy ve Vietnamu, a to po dobu 1 roku, v důsledku čehož by vycestováním žalobce do Vietnamu došlo k faktickému sloučení rodiny.

[11] Správní orgány postupovaly dle krajského soudu v souladu s právní úpravou zákona o pobytu cizinců, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění je vydáno vždy, je-li naplněna některá ze skutkových podstat předvídaných § 119 odst. 1 citovaného zákona, pokud by takový postup neznamenal nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života cizince. V posuzované věci nebyl postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců možný. Správní orgány při vydání rozhodnutí upřednostnily veřejný zájem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci s oprávněním k pobytu, kteří dodržují platné právní předpisy. Vzhledem k tomu, že v případě neoprávněného pobytu na území České republiky lze uložit správní vyhoštění až na dobu tří let, neshledal krajský soud rozhodnutí správního orgánu o uložení správního vyhoštění na dobu dvou let nepřiměřené okolnostem věci, a to i s přihlédnutím ke společenské nebezpečnosti žalobcem spáchaného drogového trestného činu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[12] Stěžovatel napadl citovaný rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.. Domáhal se jeho zrušení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Navrhl též přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Stěžovatel zopakoval námitky uplatněné v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, namítal vady řízení před správním orgánem, který nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tím došlo k porušení zásady materiální pravdy, neboť správní orgány opomněly zjišťovat skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Poukázal na nesprávné právní posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení, na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů, neboť se soud kvalitativně relevantně nevypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, když prakticky převzal argumentaci žalovaného správního orgánu a více méně bez dalšího jeho nesprávný a nezákonný postup a rozhodnutí aproboval.

[14] Stěžovatel po konstatování, že se krajský soud nesprávně vypořádal s jednotlivými žalobními námitkami, odůvodnění rozhodnutí označil za nesprávné, nezákonné a nepřezkoumatelné. Namítal rozpor rozhodnutí správních orgánů s § 2 odst. 1, odst. 4, § 3, § 68 odst. 3, § 89 odst. 2 správního řádu, dále rozpor s § 119a odst. 2, § 120 odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Dle stěžovatele napadeným rozhodnutím správního orgánu dochází k porušení práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[15] Za stěžejní považoval, že se krajský soud nesprávně vypořádal s námitkou týkající se pobytu stěžovatele na území České republiky, neboť *„díky rozsudku z 19. 4. 2017, který má účinky ex tunc, je nutné považovat pobyt účastníka za legální, účastníku byl navrácen nejvyšší pobytový status, a to trvalý pobyt. Rozhodnutí žalované z 24. 4. 2017 nijak nezohlednilo výše uvedený rozsudek,... přičemž tato nová skutečnost přinesla do správního řízení zcela jiný rozměr, kdy je evidentní, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění by bylo zcela nepřiměřené s ohledem na legální pobyt žalobce a jeho vazby zde“*.

[16] Ve shodě se žalobou stěžovatel namítal i nesprávné posouzení jeho vztahu s paní D. T. N., jež je jeho manželkou, s níž vychovává syna B. Q. M., (nar. X). Uvedl, že v současné době, kdy se formuje osobnost dosud nezletilého syna, je přítomnost otce nezbytná, přičemž nucené odloučení od otce může vést k nedostatečné socializaci mající vážný dopad na jeho psychický stav. Připustil, že syn se nyní dočasně nachází v domovském státu, avšak manželka i syn mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Dle stěžovatele krajský soud pochybil při přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života a v samotné nutnosti použít předmětné opatření, neboť správní orgány zcela nedostatečně zohlednily přiměřenost dopadů do života jeho a jeho rodinných příslušníků.

[17] Správní orgány dle stěžovatele nikterak nezvážily možnost překvalifikovat řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců, neboť toto řízení by pro něj nemělo tak fatální dopady jako správní vyhoštění. Správní orgány by měly primárně zvažovat možnost uložení rozhodnutí o povinnosti

opustit území a teprve poté, kdy by naznaly, že porušení zákona je v tak enormním nepoměru se soukromým či rodinným životem, přistoupit k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, nikoli naopak.

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na spisový materiál. Vzhledem k dlouhodobému postupu Nejvyššího správního soudu při přiznání odkladného účinku kasační stížnosti cizince se k tomuto návrhu nevyjádřil.

[19] Usnesením ze dne 7. 9. 2017, č. j. 8 Azs 164/2017 - 35, Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

III. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné (§ 102 a násl. s. ř. s.). Soud proto mohl přikročit k samotnému meritornímu přezkumu napadeného rozsudku, a to v rozsahu důvodů vymezených v kasační stížnosti. Neshledal, že by napadené rozhodnutí i řízení, jež jeho vydání předcházelo, trpělo vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Poté dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů, neboť vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, z něhož je patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností a proč považuje závěry účastníků řízení za nesprávné (viz. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS či rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52).

[22] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů mimo jiné tehdy *„[n]ení-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené*“, a to zejména tehdy „jde-li o *právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů bude dána rovněž tehdy, *„opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS).

[23] Dle Nejvyššího správního soudu veškerá kritéria přezkoumatelnosti vymezená všeobecně známou a dostupnou judikaturou napadený rozsudek splňuje. Krajský soud

náležitě zdůvodnil své závěry a uvedl, proč považuje žalobní námitky za liché. Z rozsudku je rovněž patrno, z jakého stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil skutkové okolnosti a jak na rozhodný stav aplikoval relevantní právní úpravu.

[24] Dále stěžovatel namítal, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy ze strany správních orgánů obou stupňů. Stěžovatel se domnívá, že správní orgány nezjišťovaly samy z úřední povinnosti skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, ale zjišťovaly pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch. Tato námitka však nemůže zakládat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. K tomu Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj názor vyslovený v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 301/2005 - 28: *„Je totiž patrné, že nenáležitým vyhodnocením námitek i pominutím vad v postupu správních orgánů stěžovatel míní stav, kdy jeho námitky (a konkrétně také námitky týkající se vad v postupu správních orgánů) nebyly vypořádány pro něj příznivě, potažmo kdy v argumentaci městského soudu shledává určité nedostatky. Takový stav ovšem nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť stěžovateli nebrání polemizovat s argumentací a závěry městského soudu a namítnout, proč je považuje za chybné, což také stěžovatel v kasační stížnosti činí.“* Stejně tak i v projednávaném případě nebránilo nic stěžovateli, aby zmínil a argumentoval skutečnostmi, které dle něj nebyly zjištěny, a předkládal konkrétní fakta, jež svědčí v jeho prospěch.

[25] Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že by se krajský soud výtkami obsaženými v žalobě nezabýval. Zejména námitkou nesprávného posouzení dopadů rozhodnutí žalované do osobního a rodinného života stěžovatele, s níž uvedená výtka bezprostředně souvisí, se krajský soud zabýval detailně na stranách 5 a 6 napadeného rozsudku. Soud individuálně zkoumal a hodnotil situaci stěžovatele na základě skutkového stavu zjištěného ve správním řízení a vážil přiměřenost zásahu do stěžovatelova rodinného života, k němuž došlo v důsledku vydání rozhodnutí žalované. Uzavřel, že žalovaná svým rozhodnutím nezasáhla nepřiměřeným způsobem do osobního a rodinného života stěžovatele. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožnil, neboť ani v době vydání napadeného rozhodnutí stěžovatel nerealizoval na území České republiky společné soužití s manželkou a jejich nezletilým synem, který u něj poté pobýval v době letních prázdnin. Je zřejmé, že již došlo k faktickému odloučení stěžovatele od jeho rodiny, v důsledku čehož jeho vycestováním do Vietnamu dojde k obnově soužití a společnému životu již nic nebude bránit. Rozhodnutím žalované tedy nejsou stěžovatel ani jeho rodinní příslušníci zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život, i když nikoli na území České republiky.

[26] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutné vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení

veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku.

[27] Výklad pojmu *„nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“* a podřazení zjištěného skutkového stavu tomuto pojmu je pak otázkou výkladu práva a jeho aplikace na zjištěný skutkový stav za využití výše citovaných kritérií stanovených judikaturou ESLP, nikoliv předmětem volného správního uvážení. Přestože právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a existuje zde prostor pro vyvažování zájmů jednotlivce a zájmů státu, nejedná se o správní uvážení, jak jej chápe česká judikatura (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005 č. j. 6 A 25/2002 - 42, publikované pod č. 906/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, publikovaný pod č. 375/2004 Sb. NSS, ze dne 26. 10. 2007, č. j. 4 As 10/2007 - 109, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 8 As 56/2007 - 151, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 2. 2001, sp. zn. I. ÚS 229/2000, ze dne 17. 9. 2008, sp. zn. I. ÚS 1744/08, nebo ze dne 23. 10. 2009, sp. zn. IV. ÚS 226/09). Autonomie správních orgánů při rozhodování o vyhoštění je omezena základními právy dotčených cizinců a s tím souvisejícími mezinárodními závazky České republiky [srov. nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 26/07 ze dne 9. 12. 2008 (N 218/51 SbNU 709; 47/2009 Sb.), body 40 a 41, dostupný na http://nalus.usoud.cz). Výklad a aplikace pojmu *„nepřiměřený zásah do rodinného nebo soukromého života“* by proto měly být v souladu s § 65 a násl. s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné. Požadavek na řádný soudní přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k čl. 8 Úmluvy vyjádřil také ESLP např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2011, *Alim proti Rusku*, stížnost č. 39417/07.

[28] Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy však neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Nutno vzít dále v úvahu, že stěžovatel je zletilý, osamostatnil se a založil rodinu, v důsledku čehož nelze dovodit ani přímý zásah do práv jeho matky a sestry, obou žijících na území České republiky.

[29] I při posouzení, zda možné následky napadeného rozhodnutí pro stěžovatele, jeho manželku a syna, budou závažné a měnící zásadně jejich způsob života, adekvátní důvodu, který vedl správní orgány k rozhodnutí o správním vyhoštění, dospěl Nejvyšší správní soud k negativnímu závěru. Nelze uzavřít, že by dočasný zákaz pobytu stěžovatele na území České republiky a na území členských států Evropské unie, měl negativní dopad do jeho osobního a rodinného života, když i přes značnou vzdálenost mezi Vietnamem a Českou republikou dochází k osobním kontaktům.

[30] Nejvyšší správní soud tak má s ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu i Evropského soudu pro lidská práva za to, že krajský soud dostatečně posoudil konkrétní okolnosti předmětného případu a podrobně, včetně ucelené argumentace, vyjádřil, proč v daném případě nelze dopady rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce považovat za nepřiměřené.

[31] Správní orgány a následně i krajský soud správně při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele postupovaly, vedle požadavků vyplývajících z vnitrostátních předpisů, v intencích Úmluvy a judikatury ESLP, jejichž promítnutí do vnitrostátního práva představují ustanovení § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

[32] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán podle § 174a zákona *zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[33] Krajský soud zcela správně a v souladu s citovanou judikaturou s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, č. j. 8 As 68/2012 - 39, konstatoval, že dotčení rodinného života stěžovatele je únosné a přiměřené v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky a všech států Evropské unie, pobývali pouze cizinci, kteří se v minulosti nedopustili závažného protispolečenského jednání, kteří splňují podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru. Správní orgány i krajský soud se zabývaly přiznaným statutem trvalého pobytu ženy a syna stěžovatele, stejně jako jejich současným pobytem v žalobcově zemi původu, přihlédly k možnosti společného života, sloučení rodiny a zvážily i možnost rychlé integrace stěžovatele a jeho rodiny ve Vietnamu. Shledaly i minimální intenzitu vazeb stěžovatele k České republice, kam přicestoval z ekonomických důvodů, posoudily vazby na zemi původu, stěžovatelův zdravotní stav, stejně jako skutečnost, že si stěžovatel musel být vědom svého nelegálního pobytu na území České republiky od 6. 11. 2015. Na tom nic nemůže změnit ani nejvyšší pobytový statut, který může být cizinci udělen dle zákona o pobytu cizinců, ani délka jeho pobytu na území České republiky.

[34] Správní orgány v řízení nezpochybnily rodinné vazby stěžovatele, jeho manželky a syna. Jako určující však vyhodnotily skutečnost, že stěžovatel, i když pobýval na území

České republiky na nejvyšší pobytový status, který může být cizinci dle zákona o pobytu cizinců udělen, od roku 2004, se dopustil závažného protiprávního jednání, jehož obecnou i typovou společenskou nebezpečnost je nutno hodnotit jako vysokou ve vztahu k významu chráněného společenského zájmu, v důsledku čehož mu bylo zrušeno pobytové oprávnění a tento zásah do jeho soukromého a rodinného života nelze považovat za nepřiměřený. I když správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání závažného trestného činu, nesnížila se tím společenská nebezpečnost tohoto jednání a relevantní důsledky v rovině zákona o pobytu cizinců, ač tato skutečnost byla stěžovatelem bagatelizována.

[35] Správní orgány, stejně jako krajský soud, nepřisvědčily námitkám žalobce, v nichž poukazoval na přesvědčení o legálnosti svého pobytu na území České republiky, s tím, že do doby rozhodnutí o správním vyhoštění dne 27. 11. 2016 disponoval právem legálního pobytu na území. Ze správního spisu se podává, že od 6. 11. 2015 pobývá stěžovatel na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, neboť pravomocné rozhodnutí správního orgánu se stanovenou dobou k vycestování nerespektoval. Dobrá víra stěžovatele o oprávněnosti jeho pobytu na území České republiky nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, jímž mu bylo uloženo správní vyhoštění. Již v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Azs 107/2005 - 60, Nejvyšší správní soud vyložil, že správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, nýbrž správním rozhodnutím, opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 125/2004 - 54, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52).

[36] Jakkoli tedy správní vyhoštění nepochybně znamená určitý zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele, zejména ve vztahu k původní rodině, ztotožnil se Nejvyšší správní soud z vyložených důvodů s žalovaným i krajským soudem v tom, že se nejedná o zásah nepřiměřený. Podmínky pro upuštění od správního vyhoštění nebyly v případě stěžovatele naplněny. Krajský soud i správní orgány správně posoudily, že v případě stěžovatele převážil zájem státu nad zájmem cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života, své úvahy tímto směrem rovněž promítly do délky doby vyhoštění, kterou ani Nejvyšší správní soud neshledává s ohledem na shora uvedené nepřiměřenou.

[37] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele týkající se možnosti překvalifikování řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území. Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 - 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 - 27 dodal, že v některých

případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: *„rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území*". Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. O uvedený případ však ve stěžovatelově věci nejde a předpoklady pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou splněny.

[38] Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013, není v dané věci relevantní, neboť kasační soud posuzoval zcela jinou skutkovou situaci, navíc správní orgány a krajský soud se možností relevantních skutkových okolností bránících stěžovateli ve vycestování zabývaly, tyto okolnosti však nebyly shledány.

[39] Nejvyšší správní soud se neztotožnil se stěžovatelem ani v námitce, dle níž správní orgány nezkoumaly hlediska, která je nutno zvážit v případě neurčitého právního pojmu (viz stěžovatelem v kasační stížnosti odkazované rozsudky ve věcech sp. zn. 5 As 102/2013, sp. zn. 3 Azs 240/2014). Výše citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu naopak potvrzují závěry krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů.

[40] V nyní projednávané věci, jak již bylo výše uvedeno, byly podmínky pro uložení správního vyhoštění splněny, podmínky pro aplikaci ustanovení § 50a odst. 3 zákona o pobytu cizinců tak vůbec nenastaly, jak správně uzavřel i krajský soud. V případě stěžovatele nemá Nejvyšší správní soud jakékoli pochybnosti o zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

IV. Závěr a náklady řízení

[41] Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[42] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věty první za použití § 120 s. ř. s. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal, neboť stěžovatel byl procesně neúspěšný a z obsahu spisu nevyplývá, že by procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly jakékoli náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 30. srpna 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu